

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 406/2010-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti J. V., B., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 127/07 zo 17. júla 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04 p o r u š e n é b o l i .

2. J. V. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Martin je povinný uhradiť J. V. trovy konania v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Ľ. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 406/2010-12 z 27. októbra 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. V. (ďalej len „sťažovateľ“) v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04. Vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľ namietal, že postupom v konaní okresný súd porušil základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd už raz skúmal postup okresného súdu v konaní sp. zn. 6 C 46/04 s cieľom zistiť, či nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom nálezom sp. zn. III. ÚS 127/07 zo 17. júla 2007 porušenie týchto práv aj vyslovil, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk a právo na úhradu trov konania.

V poradí druhou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. októbra 2010 sťažovateľ znovu namietal porušenie označených základných práv tvrdiac, že okresný súd naďalej nerešpektuje príkaz ústavného súdu vo veci konať a spôsobuje ďalšie významné prieťahy. Predmetom konania bolo preto po prijatí sťažnosti preskúmať, či v období po právoplatnosti nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 127/07 zo 17. júla 2010 dochádza k porušovaniu základných práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy, resp. dohovoru.

Okresný súd podaním sp. zn. Spr. 946/10 doručeným ústavnému súdu 26. novembra 2010 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom je uvedená aj podrobná chronológia priebehu napadnutého konania, pričom z jej časti relevantnej pre tento prípad vyplýva, že vo veci boli vykonané tieto úkony:

- „ - 17.9.2007 spis pridelený JUDr. S.
- 14.11.2007 vypracovaný doplniaci rozsudok, opravné uznesenie, uznesenie o oprave odôvodnenia rozsudku a uznesenie o zamietnutí návrhu na opravu
- 10.12.2007 podal navrhovateľ odvolanie voči rozhodnutiam zo dňa 14.11.2007
- uznesenie o oprave rozsudku zo dňa 09.01.2008 a spis bol dňa 09.01.2008 doručovaný Krajskému súdu Žilina
- 31.01.2008 odvolanie navrhovateľa voči uzneseniu zo dňa 09.01.2008 o oprave rozsudku a návrh na ďalšiu zmenu petitu - doplnenie o právo uverejniť rozsudok v televízii M., v denníku P. a zaplatenie 640.220,- ako preddavok na publikovanie rozhodnutia v televízii M., denníku P.
- 31.01.2008 odvolanie voči uzneseniu
- opravné uznesenie zo dňa 04.02.2008 na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie
- odvolanie navrhovateľa zo dňa 29.02.2008 voči uzneseniu o zaplatení súdneho poplatku
- spis zaslaný dňa 09.04.2008 na Krajský súd Žilina

- spis vrátený dňa 07.11.2008 z Krajského súdu Žilina, zrušené uznesenie o zaplatení súdneho poplatku
- v čase, kým bol spis na Krajskom súde Žilina (09.04.2008 - 07.11.2008) mi bol dňa 12.05.2008 pridelený elektronicky do senátu
- 15.12.2008 výzva navrhovateľovi, aby predložil doklady o osobných a majetkových pomeroch
- 17.02.2009 uznesenie o oslobodení od zaplatenia súdneho poplatku
- 01.04.2009 spis zaslaný KS ZA
- 20.10.2009 rozsudok Okresného súdu Martin zrušený bez pojednávania
- 07.02.2010 uznesenie o pripustení zmeny petitu na základe návrhu navrhovateľa
- 17.02.2010 uznesenie o vylúčení petitu o uverejnení rozsudku na samostatné konanie
- 17.02.2010 uznesenie o nepripustení odporcu M. do konanie ako odporcu v rade 3)
- 17.03.2010 odvolanie navrhovateľa voči uzneseniu o nepripustení odporcu M. do konania
- 13.04.2010 spis zaslaný Krajskému súdu Žilina
- 09.06.2010 spis vrátený z Krajského súdu Žilina
- 01.07.2010 vytýčený termín pojednávania na deň 14.09.2010, odročený z dôvodu dovolenky zákonného sudcu
- 05.10.2010 – pojednávanie
- 25.10.2010 uznesenie o nepripustení zmeny petitu. “

Okresný súd k námietkam sťažovateľa o porušení označených základných práv uviedol, že sa „vo veci koná bez prietahov, vyvolaných súdom. Naopak navrhovateľ hoci súd jeho návrhu vymeniť motorové vozidlo s alternatívnym rozsudkom vyplatiť kúpnu cenu, vyhovel rozsudkom zo dňa 04.07.2006, sa odvolal a v priebehu odvolacieho konania dal návrh na pripustenie ďalšieho účastníka, voči každému uzneseniu podal odvolanie a návrhy na opravu rozsudku a odôvodnenia rozsudku. Ako sťažovateľ uvádza, odporca v rade 1), hoci je stále zapísaný ako obchodná spoločnosť v Obchodnom registri, predvolania súdu ani iné súdne zásielky nepreberá, súd doručoval odporcovi v rade 1) rozhodnutia a predvolania na základe fikcie doručenia podľa § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa navrhovateľa je údajne v platobnej neschopnosti a odporca v rade 2),

ktorý podľa názoru súdu nemá pasívnu legitimitáciu, skončil s predmetom činnosti z ktorého vyplýva predmet sporu, preto navrhol pripustenie odporcu M.

Prešetrením potrebných skutočností v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v časti prietahy v konaní, musím konštatovať, že dĺžka konania z pohľadu celkovej doby konania je dlhá.

Konečné zodpovedanie otázky, či došlo k zbytočným prietahom a tým k porušeniu práv sťažovateľa na spravodlivý a rýchly proces, ponechávam na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci pri zohľadnení povahy konania, správania účastníkov konania a spôsob, akým súd vo veci postupoval.“.

Obsah spisu okresného súdu vedeného vo veci, ktorý si ústavný súd vyžiadal pre účely preverenia úkonov vykonaných vo veci, potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení, a preto ich ústavný súd považuje za preukázané. Vec nie je dosiaľ právoplatne skončená.

Právny zástupca sťažovateľa sa k stanovisku okresného súdu písomne nevyjadril.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná, čo je v zásade to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba v občianskoprávnej veci týkajúca sa stanovenia povinnosti vymeniť chybné osobné motorové vozidlo, ktorá bola dopĺňaná v priebehu konania o ďalšie nároky. Ústavný súd sa k tejto stránke veci už vyjadril v náleze sp. zn. III. ÚS 127/07 v tom zmysle, že z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani s nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej zložitosti veci, avšak po skutkovej stránke konštatoval, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitejšiu, vyžadujúcu si vykonanie dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania, ak zistenie skutkového stavu je závislé od vypočutia svedkov a posúdenia ďalších dôkazov týkajúcich sa zistenia technického stavu osobného motorového vozidla. Spomínaná skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu v konaní o žalobe sťažovateľa. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala zmenu tohto názoru v sťažovateľovej veci a z uvedeného dôvodu si ju plne osvojil.

2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd hodnotí ako aktívne, sťažovateľ reagoval na výzvy okresného súdu, zúčastňoval sa jednotlivých pojednávaní, označoval dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a počas celej doby konania bol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil v zásade okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

Aj keď okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedol, že sa sťažovateľ odvolal proti rozsudku, hoci bolo jeho žalobe vyhovené, a v priebehu odvolacieho konania dal návrh na pripustenie ďalšieho účastníka, voči každému uzneseniu podal odvolanie a návrhy na opravu rozsudku, ako aj odôvodnenia rozsudku, ústavný súd toto vyjadrenie nemohol akceptovať. Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy to, že ako účastník konania má nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil. Ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). Ústavný súd opierajúc sa o svoju judikatúru však k tomu poznamenáva, že také procesné návrhy sú procesným právom účastníka konania, ale nemôžu byť dôvodom na nekonanie v merite veci (podobne napr. IV. ÚS 111/03, II. ÚS 52/06).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k neodôvodneným prietahom, ústavný súd zistil, že i keď okresný súd vykonával úkony priebežne a ústavný súd nezistil obdobia nečinnosti dlhšie ako 3 mesiace, úkony vykonané okresným súdom vo veci sa vyznačovali neefektívnosťou a nesústredenosťou. Je síce pravda, že sťažovateľ okrem odvolania proti rozsudku zo 4. júla 2006 podal viacero procesných návrhov počínajúc návrhom na vydanie doplniaceho rozsudku, cez návrhy na vydanie opravných uznesení až po návrh na pripustenie ďalšieho účastníka konania po vydaní meritórneho rozhodnutia, čo objektívne predlžuje súdne konanie z dôvodu, že o týchto návrhoch je potrebné rozhodnúť, a až potom sa možno zaoberať meritom veci. Avšak zvolenie efektívneho procesného postupu podľa konkrétnych okolností prípadu je základnou povinnosťou súdu a prípadný nesprávny procesný postup nemožno pričítať na ťarchu účastníka konania, ktorý svoje procesné právo využil. Dôkazom o nesprávnom procesnom postupe okresného súdu po právoplatnosti nálezu sp. zn. III. ÚS 127/07 je

skutočnosť, že spis okresného súdu bol 7. novembra 2008 ako predčasne predložený vrátený bez meritórneho rozhodnutia Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v posudzovanej veci už aj skôr došlo k vráteniu spisu bez meritórneho rozhodnutia (prvýkrát bol vrátený spis okresnému súdu ešte 30. apríla 2007 z dôvodu, že po vydaní meritórneho rozhodnutia okresný súd nerozhodol o návrhu sťažovateľa na vydanie dopĺňacieho rozsudku, pokiaľ išlo o úroky z omeškania, návrhu na vydanie opravného uznesenia, pokiaľ išlo o trovy konania, o návrhu na opravu odôvodnenia rozsudku, ako aj návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní v rozhodnutí). Napokon krajský súd uznesením č. k. 8 Co/121/2009-436 z 20. októbra 2009 rozsudok okresného súdu č. k. 6 C/46/2004-324 zo 4. júla 2006 zrušil z dôvodu, že navrhovateľ v štádiu konania pred prvostupňovým súdom pôvodný návrh zmenil, avšak „*o zmenenom návrhu navrhovateľa nerozhodol, teda v konaní nepripustil zmenený návrh napriek tomu, že o jeho zmenenom návrhu napadnutým rozsudkom zo dňa 4.7.2006 rozhodol*“.

V okolnostiach tohto prípadu teda konanie okresného súdu nebolo procesne v poriadku, čo malo za následok vznik zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenie označených práv sťažovateľa. Aj sám okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti konštatoval, „*že dĺžka konania z pohľadu celkovej doby konania je dlhá*“.

Vzhľadom na zistené skutočnosti okresného súdu ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 6 C 46/04, došlo aj v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 127/07 zo 17. júla 2007 k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj napriek tomuto zisteniu ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. III. ÚS 127/07 zo 17. júla 2007.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 50 000 € z dôvodu, že *„opätovné namietané porušenie základného práva nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením, vzniknutými priet'ahmi v súdnom konaní sa výrazne znižuje predpoklad úspešnosti budúcej exekúcie podľa oneskorene vydaného súdneho rozhodnutia, výrok ústavného súdu deklarujúci porušenie základného práva nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, v konaní súd rozhoduje o právach spotrebiteľa zaručených aj v Zmluve o založení európskeho spoločenstva...“*.

Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení jeho výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že dôvodom priznania primeraného finančného zadostučinenia je

reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza aj v sťažovateľovom prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04 a na preukázanú neefektívnu činnosť okresného súdu, ako aj povahu veci, prihliadajúc na zásadu, že nie je zmyslom finančného zadosťučinenia reparovať vzniknutú škodu, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané, preto vo zvyšnej časti žiadosti nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Ľ. K.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) urobené v roku 2010 v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 120,23 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 7,21 € režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada trov konania predstavuje celkovú sumu 254,88 €.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2011